

Eduskunnan kirjasto

Neljä tarinaa

Eduskunnan kirjastossa on aikaa. Siellä on EU-aikaa, keisarinvallan aikaa, Ruotsinvallan aikaa, tasavallan aikaa ja ennen kaikkea runsaasti tulevaa aikaa. Eduskunnan kirjaston aikakäsitys pitää sisällään yhtä lailla nykyisyyden, menneisyyden kuin tulevaisuudenkin. Varsinkin tulevaisuuden osalta on oltava tarkkana. Tulevaisuudelle on taattava ainekset rakentaa tulevia tarinoita.

Nykyajalle on luonteenomaista pullistuminen. Nykyisyys pullistelee kuin täyttyvä löysähkö ilmapallo. Se pyrkii pullistumaan menneisyyden ja tulevaisuuden päälle niin, että historia ja tulevaisuus tukehtuvat. Nykyisyys hokee hetkellisen hektisyyden autuutta ja kuvitelee, että aina on nykyinen. Mutta huomenna nykyisyys on tarina muiden menneisyyden tarinoiden joukossa.

Eduskunnan kirjaston muistojen hyllyiltä on tähän artikkeliin poimittu neljä tarinaa kirjaston avoimuudesta ja julkisuudesta.

Tuula H. Laaksovirta, dos.
Eduskunnan kirjaston johtaja (1994 - 2007)

Artikkelin tarinat kuuluvat Tuula H. Laaksovirran Eduskunnan kirjaston 130-vuotisjuhlaseminaarissa pitämään esitelmään 10.6.2002.

Julkaisutiedot: Signum 35/2002 nro 6, s. 107 - 112.

Sotajuttu

Eduskunnan kirjasto säästyi aineellisesti sotien tuhoilta. Talvisodan puhjettua kirjasto pysyi Helsingissä, mutta suljettuna. Lokakuussa 1939 arkisto ja arvokkaimmat kirjat vietiin Viikkiin kiviseen kellariin. Vuoden kuluttua aineisto tuotiin takaisin.

Jatkosodan aikana kirjasto toimi lyhennetyin aukioloajoin. Talvella 1941 torpedoidun höyrylaivan mukana upposi neljä laatikollista Yhdysvaltain kongressin kirjastolle lähettyjä virallisjulkaisuja. Sodan jäljet olivat siis aineellisesti pienet.

Sen sijaan sodan jälkiseuraukset uhkasi käydä vaarallisiksi Eduskunnan kirjaston avoimuudelle. Sensuurin varjo lankesi myös Eduskunnan kirjaston hyllyjen ylle.

Valvontakomission määräyksestä ja oikeusministeriön aloitteesta poistettiin vuosina 1944 - 46 yleisön ulottuvilta, kirjakaupoista ja kirjastoista Neuvostoliitolle vihamielistä kirjallisuutta. Kai Ekholmin väitöskirjassa "Kielletyt kirjat" on poistettujen teosten määräksi yleisissä kirjastoissa arvioitu yli 30 000 nidettä.

Suomessa oli siis noin kilometrin verran naapuruussuhteisiin sopimattomia kirjoja. Kilometri kiellettyjä kirjoja oli vähällä tulla Eduskunnan kirjastoon. Ministeri Johan Helon ja hallintoneuvos Arvo Salmisen kirjeessä Valtion kirjastotoimikunnalle todettiin: "...opetusministeriö kehottaa sopivaksi katsomallaan tavalla siirtämään po. kirjallisuuden Eduskunnan kirjastoon, joka on suostunut sen vastaanottamaan ja säilyttämään niin, ettei se tästä lähin tule yleiseen käyttöön."

Axel Herman Bergholm, ylikirjastonhoitaja, joutuu pahaan pinteeseen. Hänen pitäisi ottaa nämä sopimattomat kirjat säilytykseen Eduskunnan kirjastoon. Unettoman yön jälkeen Herman keksii keinon ja saa valtion kirjastotoimikunnan, jossa hän on jäsen, vastaamaan jo seuraavana päivänä ministeriölle.

Hermanin mukaan maan parituhatta kirjastoa ei voi järkevästi siirtää kyseistä kirjamäärää nykyisten liikennevaikeuksien aikana Eduskunnan kirjastoon. Kaiken lisäksi hän tähdentää, ettei kirjastossa ole tilaa tälle lähetykselle. Teokset ehdotettiin paketoitavaksi ja siirrettäväksi sinetöitynä paikallisen poliisiviranomaisen huostaan. Näin meneteltiin ja Herman pääsi palkhästä, tulla maan ylimmäksi sensuroitujen kirjojen vartijaksi!

Vielä tänäkin päivänä voi ylikirjastonhoitajan huoneessa yöllä kuulla rapisevat askeleet, aivan kuin kulkijan korkolappu olisi paljosta tramppaamisesta irronnut. Ja kaksi syvää keventyneen oloista huokausta. Ääni on Axel Hermanin helpotuksen huokaus.

Poistiko Herman kirjaston omasta kokoelmasta, omilta hyllyiltä naapuruussuhteille sopimatonta aineistoa? Siitäkö toinen huokaus? Asiakirjoista ei löydy vastausta. Voimme olettaa, että Herman sai kierrettyä sensuurin tavalla tai toisella.

Kolme vuotta myöhemmin tuosta piinan yöstä sivistysvaliokunta läksyttää Hermania siitä, ettei Neuvostoliitosta hankita tarpeeksi aineistoa. Aineistoa lienee sittemmin hankittu, koska uusia huomautuksia ei tullut.

Hermanista ja Elsasta

Tarinan tarinan päähenkilöt ovat äskeinen huokaileva Herman, edeltäjäni edeltäjän edeltäjän edeltäjä ja hänen 36 vuoden aikainen työtoverinsa, Elsa Bruun.

Hermanilla oli tutkijan koulutus ja hän tunsu kaunokirjallisuuden niin hyvin, että väitteli alueelta. Tämä profiili sopi erinomaisen hyvin siihen Eduskunnan kirjastoon, jonka hän 41 työvuotensa aikana halusi luoda, Elsan näkymättömän käden ja hiljaisen tiedon avustamana.

Vuonna 1913 kirjaston ohjesäännössä, jonka Herman kirjoittaa ja kansliatoimikunta hyväksyy, määritellään kirjaston tehtävä kansakunnan muistina ja kaikille avoimena eduskuntaa palvelevana laitoksena.

Ohjesäännön 1 § kuuluu: "Eduskunnan kirjaston tarkoituksena on valtiopäivillä syntyneiden asiakirjain ja kirjoitusten säilyttäminen sekä valtiopäivätyötä ja sen valmistelua varten tarpeellisen kirjallisuuden kokoaminen ja säilyttäminen eduskunnan käytettäväksi. Sen ohessa kirjastoon tilaisuutta myöten hankitaan varsinkin valtiotieteellistä ja yhteiskuntapoliittista kirjallisuutta tieteellistä tutkimustyötä varten." "Eduskunnan kirjaston on myös muiden kuin eduskunnan jäsenten käytettävänä, mikäli se voi tapahtua tuottamatta haittaa eduskuntatyölle".

Ja 6 § lisää: "Kirjasto ja sen lukuhuone pidetään avoinna joka arkipäivä eduskunnan koossaolon aikana aamu- ja iltapäivin yhteensä ainakin 5½ tuntia sekä valtiopäivien väliaikoina vähintäänkin 4 tuntia. Kesä-, heinä- ja elokuun aikana voidaan aukioloaikaa lyhentää kirjastovaltuuston harkinnan mukaan."

Näin siis tehtävämäärittely ennen Suomen itsenäistymistä. Tuossa vaiheessa Suomi oli äärimmäisen köyhä maa. Kuitenkin "Kirjastoon voitiin hankkia varsinkin vuosina 1911 - 1914 runsaasti ulkomaalaista valtiotieteellistä, lainopillista, taloustieteellistä, hallinnollista ja historiallista kirjallisuutta, sekä myös arvokkaita virallisia julkaisuja, kalliita sarjateoksia, vieläpä kallisarvoisia kirjaharvinaisuuksia menneiltä ajoilta." Köyhyydestä ja keisarin vallasta huolimatta tiedonvälityksessä ei pihdattu. Miksi? Vasta seuraavan tarinan lopussa tämä mysteeri alkaa aueta.

Menkäämme tarinassa vuoteen 1919, jolloin kirjasto muutettiin Valtion keskuskirjastoksi - varmaan mieleinen päätös Hermanille. Kirjaston asiakaskuntaa ja toimialaa halutaan laajentaa ja niin tapahtuikin. Laajennus tehtävissä ja asiakaskunnassa vei kirjaston samalla hallinnollisesti pois eduskunnasta.

Syntyi Valtion keskuskirjasto. Vaikka nimi palautettiin jo vuonna 1922 ennalleen, kirjasto jäi tilinpidollisesti valtioneuvoston kanslian alaisuuteen vielä yli kahdeksikymmeneksi vuodeksi, koko Hermanin johtajakauden loppuajaksi. Yhteensä 29 vuotta kirjasto oli hallinnollisesti irti eduskunnasta. Voi sanoa, että silloin kirjasto oli äärimmäisen avoin ja julkinen verrattuna eduskunnan palvelutehtävään.

Mutta historia kirjoittaa itseään jo Hermanin eläkkeelle lähtövuonna uudelleen. Vuonna 1948 Elsa Bruunin johdolla kirjasto palaa eduskunnan hanksaan uuden lain voimalla. Uuden lain myötä tulee ylikirjastonhoitajan virka auki.

Hakemukset on jätettävä jouluaattoon mennessä. Hakijoita on Elsan lisäksi kolme. Kukaan ei täytä uusia pätevyysvaatimuksia. Myöhemmin virka julistettiin uudelleen määriteltynä auki ja ylikirjastonhoitajaksi nimitettiin fil.maist. Elsa Bruun.

Asiakkuuden painopiste palasi takaisin eduskuntaan ja ensimmäinen käyttäjäopas ilmestyi. Missään vaiheessa ei harkittu kirjaston palvelujen sulkemista eduskunnan ulkopuolisilta käyttäjiltä. Elsan erovuonna 1956 aloittaa kirjastossa toimintansa tiedotuspalvelu, jonka asiakaskunta on eduskunnassa työskentelevät tahot.

Raittiudesta ja ystävydestä

Eduskunnan kirjasto avoimuuden historian merkittävin mies on raittiusmies. Ajan myötä on unohtunut, että raittiusaate oli yhtä väkevä ja vaikuttava aate kuin äänioikeusaate.

Onneksi eduskunnan kirjastossa on arkisto, joka säilyttää raittiusaatteen historian. Viinan vastustamistoiminnan keskeinen henkilö oli Matti Oskari Helenius tai oikeammin Helenius-Seppälä vuoden 1906 Snellmanin päivän suuren nimenmuutospäivän jälkeen.

Eduskunnan kirjaston julkisuushistorian merkittävin mies oli myös harras kristitty ja kristillisen työväen liikkeen kansanedustaja. Hän oli naimisissa opettaja Alli Tryggin kanssa. Intohimoinen raittiusaatteen ihminen hänkin. Puoliso on ruotsinkielinen ja aikansa julkkis. Hän keksi mm aloittaa alkoholittoman kaljan valmistuksen ja myynnin ja perusti sitä varten oman kaljatehtaan.

Helenius-Seppälä on mies monessa mukana. Lainaus Karpion 1931 ilmestyneestä elämäkerrasta: "Hän oli taistelun mies, joka sai ja antoi iskuja, eikä taistelun melske, johon hän johtajan paikalla muita tehokkaammin otti osaa, ole vielä tauonnut". Hänen panoksensa kieltolain sisällöksi ja sen läpiviemiseksi oli ratkaiseva.

Voikin sanoa, että kieltolaki ja kirjasto kulkivat käsi kädessä. Kieltolain läpivienti vaati ankaran ponnistelun ja oli aidosti kansan tahto. Kirjasto toteutui paljon vähemmällä vaivalla eikä kansa sitä aluksi osannut tahtoa.

Vuonna 1908 Helenius-Seppälä kirjoittaa anomusehdotuksen nro 174, jota sivistysvaliokunta ei koskaan ehtinyt käsitellä. Voi hyvin väittää, että nykymuotoisen Eduskunnan kirjaston syntysanat ja sisällön laati kansanedustaja Helenius-Seppälä käsittelemättä jääneessä anomusehdotuksessaan vuonna 1908.

Lainaan tekstiä:

"Muitten kansain mukana elää meidänkin kansamme nykyään perinpohjaisen yhteiskunnallisen uudistuksen aikaa... Valtiopäivä uudistuksen kautta on yhteiskunnalliselle lainsäädännölle äkkiä auennut mitä laajimmat työalat... Mutta jos tällä lainsäädännöllä tahdotaan kansaa hyödyttää, tarvitaan aloiteinnon ja työhalun lisäksi vielä koti- ja ulkomaan yhteiskunnallisten rientojen ja lainsäädännön laajaa ja tarkkaa tuntemista.

Tämän tuntemuksen tärkeimpänä välineenä taasen on luonnollisesti asiaan kuuluva yhteiskunnallinen kirjallisuus.

Yhteiskunnallisen keskuskirjaston puutteesta johtuvat yhteiskunnalliset riennot suuresti kärsimään... Mainittakoon esimerkkinä, miten hallituksen komiteain työt useinkin tavattomasti viipyvät, kun ei ole tarpeellisia tietolähteitä helposti saatavissa. Tuhkatiheään lähtee Suomesta jos jonkinlaisia matkueita, virkamiehiä ja stipendiaatteja, ulkomaan viisailta etsimään enemmän tai vähemmän

tärkeitä yhteiskunnallisia tietoja, joita paljoo vähemmällä vaivalla ja kustannuksella olisi voinut saada kotoakin, jos olisi täällä ollut kelvollinen yhteiskunnallinen keskuskirjasto.

Eduskunnalla on aivan erityinen syy ottaa harkitakseen yllä kerrottu epäkohta, koska eduskunnan jäseniltä vaaditaan enemmän kuin muilta kansalaisilta työtä ja tietoa yhteiskunnallisissa kysymyksissä. Valtiopäivävaliokunnat tarvitsevat työssään laajaperäistä ulkomaisten olojen tuntemusta. Kun eduskunta yhä enemmän tulee kansamme yhteiskunnallisen uudistustyön keskuksiksi, niin tuntuisi luonnolliselta, että eduskunnan lähellä olisi myöskin yhteiskunnallisten uudistusten tietokeskus.

Eduskunnan kirjastoon olisi hankittava ja sieltä kautta vuoden yleisön saatavissa pidettävä kaikki kotimainen ja mikäli mahdollista tärkeämpi ulkomainen yhteiskunnallinen kirjallisuus, jolla voi olla merkitystä yhteiskunnalliselle sivistykselle ja uudistustyölle meidän maassamme.

Jotta eduskunnan kirjasto täyttäisi tarkoituksensa, tarvitsisi se ei ainoastaan taitavaa kirjastoteknillistä vaan myöskin yhteiskunnalliseen tiedonantotoimeen hyvin pystyvää ammatillista hoitoa. Kun suuri osa kirjaston käyttäjistä, niin täytynee edellyttää, tulee olemaan tottumaton itsevaraiseen tutkimustyöhön ja vieraita kieliä taitamatonta, täytyisi kirjaston hoitajain voida sekä kirjallisilla että suullisilla tiedonannoilla ja opastuksilla palvelulla yleisöä, ensi sijassa tietysti eduskunnan lainsäädäntötoimeen osaaottavia henkilöitä.

Vastaiseksi olisi eduskunnan kirjasto pidettävä Säätytalolla, kunnes sille voitaisiin hankkia uusi, tarkoituksenmukainen huoneisto. Kuitenkin olisi jo nyt kirjaston yhteyteen saatava erityinen luku- ja kirjoitushuone.

Kirjastonsa hoidon ylintä valvontaa varten tulisi eduskunnan vuosittain asettaa erityinen kirjastovaliokunta.

Rohkenen siis kunnioittaen esittää, että Eduskunta ryhtyisi laajentamaan kirjastonsa kautta vuoden avoinna olevaksi yhteiskunnalliseksi kansalliskirjastoksi ja tiedonantotoimistoksi, johon kaikilla kansalaisilla olisi pääsy, ja sitä vasten määräisi sille vuodeksi 1909 kaikkiaan 40 000 markkaa, käytettäväksi Eduskunnan laatiman ohjesäännön mukaisesti.

Helsingissä elokuun 18 p. 1908
Matti Helenius-Seppälä

Mutta miksi juuri Helenius-Seppälä kristitty raittiusmies laati tämän kauaskantoisen paperin. Mies, jolla ei ollut mitään tekemistä kirjastojen kanssa, ei ennen tätä eikä tämän jälkeen?

Hänellä oli hyvä ystävä, raittiusaatteen parista saatu A. A. Granfelt, Kansanvalistusseuran sihteeri. Jos Helenius-Seppälä oli palavasieluinen aatteen ja toimen mies, on ystävä Granfelt ujo konservatiivi. Helenius on loistava puhuja, Granfelt ei omaa puhujan lahjoja. Helenius-Seppälä oppii lukuisia kieliä, tarpeen mukaan. Yhtä kaikki yhteistyö sujuu.

Granfelt tuo amerikkalaisen kirjastolaitoksen ajatuksen Kansanvalistusseuraan ja se juurtuu kirjastoinnovaatioiden pohjaksi. Myös Norja toimii esikuvana. Kirjastojen tarpeellisuutta perusteltiin pikemminkin muiden tavoitteiden kautta kuin itsenäisen kirjastotoimen. Esimerkiksi kirjastojen merkitys juoppouden estäjänä oli yleinen argumentti kirjastojen puolesta.

Pirjo Vatanen toteaa väitöskirjassaan sääty-yhteiskunnan kirjastosta kansalaisyhteiskunnan kirjastoksi: "Jos Suomen alkavasta kirjastoliikkeestä etsii yhtä hahmoa ylitse muiden, paras ehdokas on epäilemättä Granfelt".

Helenius-Seppälä on myös tutkija. Hän väittelee Tanskassa alkoholikysymyksestä. Hän on niin Hollannin, Saksan kuin Yhdysvaltojenkin tutkimuskirjastojen ahkera käyttäjä. Granfelt ajoi palavasti kansainkirjastoja kansaa sivistämään.

Luonnos Eduskunnan kirjaston sisällöksi on melkoisella varmuudella ystävysten yhteistuote. Anomus nro 174 luonnostelee kirjaston, jossa on kansankirjaston ja tieteellisen kirjaston piirteet: avoimuus, julkisuus ja vaatimus syvällisestä myös tieteellisestä asia-aineistosta yhteiskunnan rakentamiseksi.

On todennäköistä myös, että eduskunnan kaikkein radikaalein esitys keisarille aineiston julkisuudesta vuodelta 1908 on seuraus Helenius-Seppälän ja Granfeltin toiminnasta. Siinä sanotaan: "valtiopäiväin asiakirjat ja keskustelupöytäkirjat edellisiltä ja näiltä valtiopäiviltä ilmaiseksi jaetaan etupäässä kanta-, mutta myöskin piirikirjastoille sikäli kuin varastoa, painosta lisäämättä, riittää sekä vastaisuudessa kaikille kantakirjastoille ja niille piirikirjastoille, jotka ennen valtiopäivien alkua niitä Eduskunnan kirjastonhoitajalta anovat" (Suomen eduskunnan alamaaisessa anomuksessa maalaiskirjastojen avustamisesta 30.10.1908)

Näin tuli keisarille - sensuurin ruumiillistumalle - ehdotetuksi sen ajan internet-jakelu asiakirjoille. Huima teko. Kun päätös suhteutetaan aikaan, voi huolehti sanoa, ettei mitään näin radikaalia asiakirjajulkisuuden ja maksuttomuuden hyväksi olla tehty, eikä kyetä tekemään. Ja kun toimeenpano keskeytyi ja takkuili, mistä tuli vauhdituskirje kansliatoimikunnalle – kansanvalistusseurasta, Granfeltiltä.

Ei ole epäilystä, etteikö ylikirjastonhoitaja Axel Herman Bergholm laatiessaan omaa esitystään vuonna 1913 Eduskunnan kirjaston sisältö- ja hallintolinjoiksi, olisi tuntenut sekä Helenius-Seppälää itseään että tämän viisi vuotta aikaisemmin tekemää esitystä eduskunnan kirjastoksi.

Toki hän sen eduskunnan arkistoista löysi, kun tiesi sellaisen laaditun. Helenius-Seppälä oli kaikenlisäksi ollut vuonna 1904 vastaehdokkaana Hermanin apelle, senaattori Ignatiukselle, joka voitti vaaleissa.

Ystävysten yhteinen kädenjälki oli anomusehdotus nro 174, jota muodollisesti ei käsitelty, mutta joka oli pohjana niin vuoden 1908 kuin vuoden 1913 päätöksille ja vuoden 1919 säädöksille.

Tarinoista, joita Eduskunnan kirjaston muistojen hyllyistä löysin, on tämä tarina Helenius-Seppälästä jännittävin. Se auttaa ymmärtämään Eduskunnan kirjaston avoimuuden synnyn. Ja se todisti, ettei Eduskunnan kirjaston linjoja sittenkään luonut kirjaston johtaja vaan kansanedustaja ja hänen kaverinsa.

Ylikirjastonhoitaja laittoi vain täytäntöön kansanedustaja Helenius-Seppälän vision. Sillä todellisia visionäärejä Helenius-Seppälä ja Granfelt olivat. Ja rohkeita kansanvallan miehiä, joita ei Venäjän keisarin sensuuri hetkauttanut.

Lahjoituksen voima

Ruotsin parlamentin kirjastonhoitaja, tohtori D.M. Sandahl saa 1870-luvulla loistoidean. Hän päättää oma-aloitteisesti, mutta ei ilman yhteiskunnallisen vaikuttamisen tahtoa, avata tietovirran Ruotsin kuningaskunnasta Venäjän autonomiseen suurruhtinaskuntaan, Suomeen. Sandahl nimittäin lähetti Suomeen suuren lahjoituksen. Lahjoituspakettiin sisältyi Ruotsin valtiopäiväjulkaisuja aina 1700-luvun lopulta, komiteamietintöjä, tilastoja ja lainopillisia teoksia.

Valtiovarainvaliokunta lähetti 1877 – 78 vuoden valtiopäivillä tri Sandahlille kiitoskirjelmän tämän tästä hänen harrastuksestaan. Kun lahjoittamalla vaikuttamisen idea oli keksitty, jatkoa seurasi.

Holhoojakamarin revisori Tukholmassa Hj. J. Edv. Gille lähetti tänne vuonna 1880 suuren yhtenäisen kokoelman "Kongl. placater, resolutioner, förordningar och påbud samt allmänne handlingar" (Kunink. julistuksia, päätöksiä, asetuksia ja käskyjä sekä muita julkisia asiakirjoja) vuosilta 1547 - 1823, kaikkiaan 66 nidosta ja vielä valtiopäiväpäätöksiä 1521 -1809, 4 nidosta. Nämä olivat korvaamattoman arvokkaita asiakirjoja valtiopäivätyöhön.

Näin tuli Ruotsin valtion käsitys asiakirjajulkisuudesta demonstroiduksi ja muistutetuksi vastaanottajan mieleen. Lahjoituksella oli suuri ideologinen, aineistollinen ja ammatillinen vaikutus. Kirjaston kaksi ensimmäistä luetteloa, jotka Grotenfelt toimitti 1888 ja 1891, seurasi järjestelmänsä puolesta Ruotsin valtiopäivien kirjaston luetteloa.

Näiden kahden lahjoituksen myötä tuli paitsi tietoa käytettäväksi myös ajattelutapa omaksuttavaksi. Ne osaltaan vaikuttivat siihen, että oli perustettava arkisto-kirjasto suuriruhtinaskuntaan. Arkisto-kirjaston ohjesääntöön kirjattiinkin velvollisuus lähettää vastavuoroisesti suuriruhtinaskunnasta Ruotsiin tšekäläiset valtiopäiväjulkaisut.

Samanlaisesta lahjoitusideologiasta oli kysymys, kun afrikkalaiset parlamenttikirjastot esittivät muutama vuosi sitten kirjastoalan suuressa kansainvälisessä konferenssissa, Ilassa, että rikkaat ja vanhat parlamenttikirjastot voisivat lakata kantamasta huolta heille lahjoitettavasta paperiaineistosta. He eivät halua maailman maiden lakeja paperisina vastuksikseen.

Afrikkalaiset maat halusivat, että edistyneet maat tuottaisivat mahdollisimman paljon aineistoa verkkoon. Ja että ne auttaisivat Afrikan maita saamaan uutta teknologiaa aineistojen ja käytettävyyden takaamiseksi. Samalla tämä politiikka olisi avaus myös tiedon julkisuuteen ja avoimuuteen. He halusivat jättää paperivaiheen väliin, koska se on kallista ja tehotonta.

Eduskunnan kirjasto on vastannut tähän toiveeseen kehittämällä mahdollisimman laajan ja hyvän verkkopalvelun. Sen käyttö ei välimatkoja katso. Ja vastauksena kehitysmaiden parlamenttikirjastojen ammatilliseen suoraan apuun, kirjasto on vienyt verkkoon oman asiasanastonsa englanniksi. Sitä on luotu 64 vuotta. Sen avulla tieto järjestetään käytettäväksi ja saatavaksi.

Kaikki avoimuus ja julkisuus nimittäin valuu hukkaan, jos tarvittava tieto ei löydy. Eduskunnan kirjaston asiasanasto on kymmenien miljoonien eurojen arvoinen neljän ammattisukupolvien työn tulos, joka on vapaasti käytössä kaikkialla maailmassa. Se on vastaus afrikkalaisten parlamenttikirjastojen toivomukseen nykyaikaiseksi lahjoitukseksi.